

BUDAPESTI NAPLÓ

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
József-körút 18.

Főszerkesztő: Felső szerkesztő: Kijadja:
VÉSZI JÓZSEF. BRAUN SÁNDOR. A SZERKESZTŐSÉG.

Égész évre 14 frt, 1/2 évre 7 frt, 1/4 évre 3 frt 50 kr.,
egy hónapra 1 frt 20 kr.
Egyes szám Budapesten 4 kr., vidéken 5 kr.

Erzsébet királyné emléke.

Budapest, november 19.

Emléke már rég összeforrt azzal a másik Erzsébettel, akinek szent alakját százados legendák glóriája fonja körül, de csöndes pihenésében is kegyelettel viraszt örök hálánk fölötté. És azon a napon, a mikor imádságba foglaljuk Árpádházi Szent Erzsébet líliom erenyeit, elszáll áldásunk a nemzeti királynék eszményképéhez is, ki gyászos földi bolyongás után megtért az Égbe s onnan tekint áldva alá az ő nemes, lovagias, hű magyarjaira.

A mai Erzsébet-napon is ünnepi áhitat szállta meg a hazafiak keblét. Az ország szívében és a vidék városaiban, templomokban és iskolákban az ő emlékezetében egyesült mindenki és a költészet, az ékesszólás formáiban virágot font a kegyelet a drága halott köré, aki először ismert meg a mindenkitől félreértett magyar nemzetet, akinek szerete, szívjósága és angyali szépsége az öröm könnyeit fakasztotta a honfivértől ázott földeken.

Az ünnepségek közt fényre, jelentőségre nézve a legkiemelkedőbb az Akadémia nagy dísztermében folyt le a király képviselőjének Széll Kálmán miniszterelnöknek jelenlétében. A nemzet bübajos szavú dalnoka, Jókai Mór mondotta az emlékbeszédet és az ő páratlan költészetének csudás varázsára szinte megelevenedett előttünk a dicsőült királyné hófehér alakja és templomszerű áhitattal gondoltunk Reá, aki oly végtelenül szeretett bennünket. Az ősz költő előadását méltóan egészítette ki Váradi Antal szép verse és Eötvös Károly érzéssel telt felolvasása, aki poétikus szárnyalással beszélt

el, mit tett a nagy királyné a magyar nemzetért, magyar nyelvünkért.

Az Országos Nemzeti Szövetség ma délelőtt 11 órakor fényes emlékünnepet rendezett az Akadémia dísztermében felejthetetlen emlékü dicső királynék névünnepe alkalmából. Az emlékünnepre a Nemzeti Szövetség meghívta magát a királyt is, aki azonban nem vehetett részt személyesen, hanem a magyar kormányelnökkel, Széll Kálmánnal képviseltette magát.

Kévéssel 11 óra előtt a verőfényes őszi napfényben nagyszámú közönség nézte az Akadémia előtti téren a felrobogó fiakkerek nagy számát, amelyek a diszmagyar ruhás előkelőségeket röptették az Akadémia feljárója elé. A király képviselőjét, Széll Kálmán miniszterelnököt az ünnepet rendező Nemzeti Szövetség igazgatósága a szokásos tisztelettel fogadta. Chorin Ferenc társelnök vezetése alatt, dr. Kerékgyártó Elek főjegyző és Zseny József alelnök fogadták a lépés feljárománál. Chorin pár szóból álló üdvözlő beszéde után felkísérték a miniszterelnököt a díszterembe s ott az elnöki emelvényre szemben levő helyére vezették. Körülötte ekkor már minden helyet lefoglaltak a diszmagyar- és egyenruhás notabiltások, akik mindannyian mély meghajlással üdvözölték a király képviselőjét.

A jelenvőttek sorából felemlítjük a következőket: báró Fejérváry Géza, Wlassics Gyula, Cseh Ervin miniszterek, gróf Apponyi Lajos udvarnagyt, herceg Lobkowitz Reszó hadiesterparancsnokot, Rohonczy Csesznák tábornokot, továbbá Berzeviczy Albert, Chorin Ferenc, Ragályi Lajos, Horánszky Nándor, Lehoczky Antal, Sághy Gyula orsz. képviselőket, Szabó Miklós kiriai elnököt, Daniél Ernő volt kereskedelmi minisztert, Korányi Frigyes, Beöthy Zsoltot, báró Léway Henriket, Weisz Soma szerb alkonzult, Popper István, Kállay Gyula fővarosi bizottsági tagokat, gróf Zichy Géza, Mátray miniszteri tanácsost. A hölgyközönség köréből felemlítjük Rudnay Józsefét, Csiky Kálmánét és leányait, gróf Csáky Albinnét, Horvath Gyulánét, özv. Arany Lászlónét, akik az orsz. nőképző egyesület képviselőjében voltak jelen, végül

Hampel Józsefet, Desseuffy Arisztidet, Kiss Józsefet, Dienes Mártont, ifj. Csiky Kálmánt, Rudnay Józsefet, dr. Jókai Mórnét, Bartos Tivadarnét, dr. Eötvös Bálintnét, dr. Perl Somát. A Nemzeti Szövetség képviselőjében ott voltak: Herczegh Mihály, Eötvös Károly, Jókai Mór és Chorin Ferenc társelnökök, Bartos Andor, Zseny József alelnökök, dr. Kerékgyártó Elek főjegyző.

A díszterem az ünnepély alkalmából fényesen volt dekorálva. Az elnöki emelvény mögött valóságos pálmaliget terült el, amelynek buja zöld sűrűje közepén ott állt Erzsébet királyné fehér karrarai márványból készült mellszobra. A közönség nemcsak a díszterem parterré töltötte meg zsufolásig, hanem a köröskörül végig húzózó galériákat is, amelyekben a középiskolák tanulói szorongtak.

Pontban 11 órakor emelkedett fel az elnöki asztal mellől Herczegh Mihály társelnök s a közönség körében beállott csendben bejelentette, hogy herceg Eszterházy Miklós társelnöktől most kapott levelet, amelyben tudatja, hogy a legnagyobb sajnálatára nem vehet részt a mai ünnepélyen s így nem is tarthatja meg megnyitó beszédjét, mert halaszthatatlan dolga gátolja megjelenésében. Együttal felkérte őt, hogy nyissa meg az ünnepélyt. Herczegh Mihály ezen felkérés következtében néhány szóval üdvözölte a király képviselőjét, Széll Kálmánt, továbbá a megjelent notabilitásokat és a közönséget.

Az ünnepélyt a budai dalárda 24 tagja által előadott Himnusz hangjaival kezdték meg. Alighogy elhangzottak a megható érzéssel előadott ének hangjai, a diszmagyar ruhás ősz költő Jókai Mór lépett a felolvasó asztal elé s az ő édes hangján a következő emlékbeszédet mondotta Erzsébet királynőről:

(Jókai Mór ünnepi beszéde.)

Van egy vallás, melyben minden felekezet, minden kultusz igaz hívei egyesülnek, melynek oltártat mindenki magával hordja. Templomát soha el nem hagyja. E vallás parancsait is Istenkéz irta; de nem kőtablára, hanem emberi szívembe. Ez az emberszerető és a honzerető vallása.

Harangszó, szolozsma, imádság mind Istent di-

REGÉNY.

A verebek.

(55) — REGÉNY. —

Irtá: KABOS EDE.

Szaplonczay titkon az ablakhoz subant. Mikor szeme a sötéthez szokott, meglátta, hogy ereszkedik lefelé a hó. Egy kiesit puha volt és gyöngye, de a háztetőkön mégis megmaradt a nyoma.

A sasorru megszólalt mögötte:

— Megunna már, ugy-e?

— Meg.

— Akarja, hogy öt perc múlva mindnyájan az utcán legyünk?

— Megköszöném.

Eddig volt. A másik percben valami halk sikoltás hangzott. Az egész társaság ijedten ugrott fel s még az öreg Varju is kinyitotta a szemét. S akkor Szaplonczay csodálkozva vette észre, hogy az egész társaság ijedten kering a sasorru hivatalnok körül, aki a hirtelen ájulás tehetetlenségével omlott el egy zsólyán. Fehér homlokán verejték gyöngyözőtt s a kezei ökölbe voltak gyűrődve.

Angéla cognacért futott. De mire visszajött, Putnoky Dénes már kinyitotta szemét és bágyadtan sutogta:

— Megint rosszul lettem. A levegőre, csak a levegőre...

A verebek fölrebbentek.

— Hazaviszszük.

— Kisérjen haza kocsin — könyörgött

Putnoky Szaplonczaynak és erősen megszorította a kezét.

S öt perc múlva az irodalmi és művészeti világ künn volt az utcán. Szaplonczay kocsin vitte magát a sasorru, aki a fiakkerek szemtelenségét kezdte kacagni. De azt már nem hallották a verebek, akik széles sorban indultak el az éjszakába. Azaz hogy igazában a kávéházba indultak, mert annyi vita után még mindig nincs megoldva a kérdések kérdése. Meg kell azt még beszélni...

III.

A tél folyamán Korniss még vagy háromszor el tudta csalni Szaplonczayt a verebek közé. De már lassankint beletörődött, hogy barátja nem talál gyönyörűséget az ő megvalósult álmaiban, sőt határozottan unatkozik az irodalmi és művészeti világ tündércarnokában.

Azt mondta Angélának:

— Ádám nagyon megváltozott.

— Nagyon — hagyta rá Angéla.

— Hogy neki is csak a fejébe szállt a dicsőség! Ki hitte volna? Pedig a nyomorúság máskülönbön elég jó iskola szokott lenni.

Angéla nem próbálta védelmezni a költőt. Valami csodálatos hidegség szívódott mostanában az egész viselkedésébe, semmi sem bántotta és semmi sem gyönyörködtette. A Korniss gyöngédsége, melylyel a verebeknek áldozott esték után kárpótlóni akarta, az irodalmi és művészeti világ hódolata, mely az utolsó esteiken már nagyon is világosan kezdett megnyilatkozni, a felolvasások és a főpróbák, melyekre mostanában mindig elvitte Korniss: egyformán hidegen hagyták. Ha olykor nagyon is heves volt az ostrom és mindenképpen mondania kellett valamit, a dicsérete vagy a gáncsa olyan erőszakolt volt, hogy a verebek ösztön szerint megnémultak. Érezték, hogy ez az asszony nem is tudja talán, hogy beszél, csak úgy pontnak rakja oda a maga

szavát, hogy elvágja vele a másokét. Olyan érzésük volt, hogy Angéla másutt jár a gondolataival.

Amiben hát volt is valami igazság. December vége felé megtörtént, hogy az irodalmi társaságok sorra tagjaik közé választották Szaplonczayt. Aztán az újságok meghozták a híret, hogy a fiatal költő drámát írt a Nemzeti Színháznak. A másik héten már mutatványok jöttek az új darabról s a Szaplonczay arcképe megint végigvándorolta a képes lapokat. Mindig és mindig magasabbra hágott s akkor egy este Boronkay egy kis melankóliával mondta a verebek társaságában:

— Mi csak csapkodunk a fáradt szárnyainkkal s a háztető a legmagasabb pont, ahol szürkén gubbaszkodunk. Szaplonczay pedig vigan szeli a levegőt és jön nap, amikor már meg se látjuk, olyan magasán szárnyal.

Elsőször történt, hogy Angéla megint érdeklődve figyelt a verébszóra. Szinte ijedten hallgatta a Boronkay melankólikus sóhajtását, ami annyira talált az ő legtitkosabb gondolatahoz. Hiszen amióta először mérhette össze Szaplonczayt a verebekkel, mindig úgy érezte, hogy egyszer csak fölszáll a szédítő magasságba s alatta maradnak a kis szürke tollforgatók és velük Angéla. Fázott ettől a pilanattól s az a csuf érzés szállta meg, amit a közös rabok éreznek, ha egyiküknek végre megnyílik a börtönajtó. Mindig szomorú a rabság, de sosem olyan szomorú, mint amikor átsuhan rajta a szabadság hangulata. És Angéla kétszeresen szenvedett e hangulattól. Fájt neki, hogy egyszer majd egészen elszakad Szaplonczaytól, akitől asszonyi ösztönnel húzódtott és akihez ugyanekkor mégis kelkének minden szálával hozzátapadt.

(Folytatása következik.)

